

I

Terwijl Brian Blake in elkaar gedoken in het mufte duister zit, verstikt van angst en met een bonzende pijn in zijn knieën, denkt hij: als hij een tweede paar handen had, zou hij zijn éigen oren ook kunnen bedekken, en misschien het geluid van hoofden die worden gekraakt buitensluiten. Jammer genoeg heeft hij zijn enige paar handen nodig voor de oortjes van het meisje naast hem in de kast.

De zevenjarige blijft sidderen in zijn armen bij het *woesj-klaabam* achter de kastdeur. Dan volgt de stilte, alleen onderbroken door het zuigende geluid van voetstappen op bloedige tegels en een geagiteerd, boos gefluister in de hal.

Brian moet weer hoesten. Hij kan het niet helpen. Hij vecht al dagen tegen die rottige verkoudheid, een koppige pijn in zijn gewrichten en sinussen die hij niet kan afschudden. Het overkomt hem elke herfst, wanneer het regenachtig en donker wordt in Georgia. Het vocht trekt in zijn botten, tapt zijn energie af en berooft hem van zijn adem. En nu voelt hij bij elke kuch de dreunende steek van de koorts.

Hij klappt dubbel door weer een aanval van die droge, gierende hoest, maar houdt zijn handen tegen Penny's oren gedrukt. Hij weet dat zijn keelgeschraap allerlei soorten aandacht trekt achter de kastdeur, in de windingen van het huis, maar hij kan er niets aan doen. Hij ziet bij elke kuch lichtsporen aan de binnenkant van zijn oogleden, als een minuscuul filigrein van vuurwerk.

In de kast, die nauwelijks een meter twintig breed is en hooguit een meter diep, is het duister inktzwart, en er hangt een mufte geur van mottenballen, muizenkeutels en oud cederhout. Plastic

kledinghoezen strijken in het donker langs Brians wangen. Zijn jongere broer Philip heeft tegen hem gezegd dat hij best mocht hoesten in de kast. Hij mocht zich zelfs een ongeluk hoesten – het zou de gedochten aantrekken – als hij Philips dochtertje maar niet aanstak met die godverdomde verkoudheid. Want dan zou Philip *Brians* hoofd aan stukken hakken.

De hoestaanval is voorbij.

Even later wordt de stilte buiten de kast opnieuw verstoord door sjokkende voetstappen – nog een dood ding dat naar de executieplek komt. Brian drukt zijn handen harder tegen Penny's oren, en het kind krimpt in elkaar bij weer een uitvoering van Schedel Splijten in d mineur.

Als je Brian Blake zou vragen de herrie buiten de kast te beschrijven, zou hij waarschijnlijk teruggrijpen op zijn tijd als mislukte muziekwinkeleigenaar en je vertellen dat het koppenkraken klinkt als een percussiesymfonie die ze in de hel zouden kunnen spelen – als een psychedelisch fragment van Edgard Varèse of een stoned drumsolo van John Bonham – met herhaalde coupletten en refreinen: het zware ademen van mensen... de sloffende voetstappen van weer een lopend lijk... het fluiten van een bijl... het *tak* van staal dat in vlees dringt...

... en ten slotte, de grande finale, het kletsende geluid waarmee nat, dood gewicht op het slijmerige parket valt.

Een volgende onderbreking van de actie laat koortsrillingen over Brians rug lopen. De stilte omringt hem weer. Zijn ogen zijn nu aan het donker gewend, en Brian ziet het eerste dikke, glanzende slagaderlijke bloed onder de deur door sijpelen. Het lijkt op motorolie. Hij trekt zijn nichtje met zachte hand weg van de groter wordende plas, naar de laarzen en paraplu's tegen de achterwand.

De zoom van Penny Blakes spijkerjurkje raakt het bloed. Ze trekt de stof snel weg en veegt verwoed over de vlek, alsof het intrekken

van het bloed haar op de een of andere manier al zou kunnen besmetten.

Brian klapt dubbel in weer een verkrampde hoestaanval. Hij verzet zich. Hij slikt de glasscherven van zijn zere keel weg en trekt het meisje in zijn armen. Hij weet niet wat hij moet zeggen of doen. Hij wil zijn nichtje helpen. Hij wil haar iets geruststellends toefluisteren, maar kan helemaal niets geruststellends bedenken om te fluisteren.

Haar vader zou het wel weten. Philip zou het wel weten. Hij weet altijd wat hij moet zeggen. Philip Blake is degene die de dingen zegt die alle anderen hadden willen zeggen. Hij zegt wat er gezegd moet worden en doet wat er gedaan moet worden. Zoals nu. Hij is met Bobby en Nick aan het doen wat er gedaan moet worden... terwijl Brian zich hier in het donker klein maakt als een bang konijn en niet eens weet wat hij tegen zijn nichtje moet zeggen.

In aanmerking genomen dat Brian Blake de oudste van de twee broers is, is het vreemd dat hij altijd het onderdeurtje is geweest. Brian Blake, die amper een meter zeventig is met zijn laarzen aan, is een schriële vogelverschrikker van een man die amper in staat is zijn strakke zwarte spijkerbroek en gescheurde Weezer-T-shirt te vullen. Een muizig sikje, macramé armbanden en een bos donker Ichabod Crane-haar completeren het beeld van een vijfendertigjarige onaangepaste verschoppeling die maar niet ouder wil worden en nu op zijn knieën in de naar mottenballen ruikende duisternis zit.

Brian ademt schrapperig in en kijkt naar Penny met de reebruine ogen, haar sprakeloze, doodsbanige gezicht spookachtig in het donker van de kast. Het kind is altijd stil geweest, met een bijna porseleinen huid, als van een pop, wat haar gezicht iets etherisch geeft. Sinds de dood van haar moeder heeft ze zich echter nog dieper in zichzelf teruggetrokken en is ze steeds lijdzamer en bleker gewor-

den, op het doorschijnende af, met strengen ravenzwart haar voor haar immense ogen.

De afgelopen drie dagen heeft ze vrijwel geen woord gezegd. Het zijn natuurlijk wel drie uitzonderlijke dagen geweest, en trauma's uiteten zich bij kinderen anders dan bij volwassenen, maar Brian is bang dat Penny geleidelijk afglijdt naar een soort shocktoestand.

'Het komt wel goed, meid,' fluistert Brian haar toe, met een zelig kuchje tot besluit.

Ze zegt iets zonder naar hem op te kijken. Ze mompelt het, met neergeslagen ogen en een glanzende traan op haar vuile wang.

'Wat zei je daar, Pen?' Brian trekt haar dichtert tegen zich aan en veegt de traan weg.

Ze zegt weer iets, en nog eens, en nog eens, maar niet echt tegen Brian. Het is meer een soort mantra, of een gebed, of een bezwering: *'Het komt nooit meer goed, nooit-nooit-nooit-nooit.'*

'Sst.' Hij drukt haar hoofd zacht tegen de plooiën van zijn t-shirt. Hij voelt de klamme warmte van haar gezicht tegen zijn borst. Hij hoort weer het *klabam* waarmee een bijl achter de kastdeur door een vliesje hoofdhuid in het harde omhulsel van een schedel dringt, door de lagen van de hersenvliezen in de pulpachtige grijze gelatine van een achterhoofdskwab, en hij houdt zijn handen weer tegen Penny's oren.

Het maakt een smakkend geluid, als van een natte softbal op een honkbalknuppel – het gutschende bloed dat als een dweil op de vloer kletst – gevolgd door een afgrijselijke, drassige bons. Dat is gek genoeg het ergste onderdeel voor Brian: die holle, vochtige klap van een lichaam dat op dure aardewerken tegels valt. Die tegels zijn speciaal voor het huis gemaakt, met een ingewikkeld mozaïek van Azteekse motieven. Het is een prachtig huis... of dat is het althans geweest.

Het geluid verstomt.

Die verschrikkelijke, druppelende stilte volgt weer. Brian onderdrukt een kuch, die hij inhoudt als een rotje dat op ploffen staat, om de minieme veranderingen in ademhaling buiten de kast beter te kunnen horen, de vettige voetstappen die door bloed en weefsel sloffen. Maar het is nu doodstil.

Brian voelt dat het kind naast hem verstrakt – kleine Penny zet zich schrap voor weer een salvo van bijslagen – maar de stilte strekt zich uit.

Het klikken, vlakbij, van een slot, het draaien aan de knop van de kastdeur, bezorgt Brian kippenvel over zijn hele lijf. De deur zwaait open.

‘Oké, de kust is veilig.’ De bariton, rokerig en hees van de whisky, hoort bij een man die in de diepte van de kast tuurt. Philip Blake tuurt knipperend met zijn ogen in het donker. Zijn gezicht glimt van het zweet en is rood van de inspanning van de zombieruiming, en hij houdt een bijl die glibberig is van het bloed in zijn werkmanshand.

‘Zeker weten?’ zegt Brian.

Philip, die geen notitie neemt van zijn broer, kijkt naar zijn dochter. ‘Niets aan de hand, poppetje, papppie heeft niets.’

‘Weet je dat zéker?’ vraagt Brian met een kuch.

Nu kijkt Philip naar zijn broer. ‘Zou je je hand voor je mond willen houden, maat?’

‘Weet je zeker dat de kust veilig is?’ piept Brian.

‘Poppetje?’ zegt Philip Blake vol tederheid tegen zijn dochter, met een zwak zuidelijk accent dat in tegenspraak is met het felle, roofdierachtige nasmeulen van de agressie in zijn ogen. ‘Je moet hier nog even blijven, goed? Blijf daar maar tot papppie zegt dat je eruit mag komen. Begrijp je me?’

Het meisje knikt zwakjes.

‘Kom op, joh,’ spoort Philip zijn grote broer aan zich buiten de kast te wagen. ‘Je moet me helpen schoonmaken.’

Brian hijst zich overeind en duwt de jassen opzij.

Hij duikt uit de kast op en knippert met zijn ogen tegen het felle licht in de hal. Hij kijkt om zich heen, kucht en kijkt nog eens om zich heen. Even lijkt het alsof de weelderige entree van het statige huis, die wordt verlicht door decoratieve roodkoperen kroonluchters, wordt gerenoveerd door spastische werklieden. De blauwgroene gestuukte muren zitten vol auberginekleurige spatten. De plinten en kozijnen zijn getooid met zwarte en dieprode rorschachvlekken. Dan valt zijn blik op de gestalten op de vloer.

Zes lijken liggen in bloedige hopen over elkaar heen. Leeftijd en geslacht zijn onduidelijk door het bloedbad, de vlekkerige, grauwe huidskleur en de misvormde schedels. Het grootste lichaam ligt in een groter wordende plas gal aan de voet van de grote wenteltrap. Een andere dode, misschien de vrouw des huizes, misschien ooit een hartelijke gastvrouw, gul met taart en zuidelijke gastvrijheid, ligt als een verwrongen massa op de prachtige tegelvloer; een sliert wormachtig grijs weefsel hangt uit haar opengebroken schedel.

Brian Blake voelt dat zijn maag zich omkeert, dat hij moet kokhalzen.

'Oké, heren, we weten wat ons te doen staat,' zegt Philip tegen zijn twee maten, Nick en Bobby, en tegen zijn broer, maar Brian hoort het amper boven het misselijke bonzen van zijn hart uit.

Hij ziet de andere resten – de afgelopen twee dagen is Philip degenen die ze vernietigen 'babi pangang' gaan noemen – langs de donkere, glanzende plinten aan weerszijden van de drempel naar de woonkamer liggen. Misschien de tienerkinderen die hier ooit woonden, misschien bezoekers die het slachtoffer zijn geworden van de zuidelijke *ongastvrijheid* van een besmettelijke beet. Ze liggen in stralen slagaderlijk bloed. Eentje, met een gebutst hoofd als een gevallen pan soep, pompt nog steeds met de kracht van een brandkraan rode vloeistof over de vloer. Een paar andere lijken heb-

ben nog een klein bijblad in hun schedel, erin gedreven tot aan de steel, zoals ontdekkingsreizigers hun vlaggen ooit in tot dan toe onbereikbare bergtoppen staken.

Brians hand vliegt naar zijn mond, alsof hij zo de golf die in zijn keel oprijst kan tegenhouden. Hij voelt een zacht tikken op zijn hoofd, als van een nachtvlinder, en kijkt op.

Bloed druipt van de kroonluchter boven hem. Er valt een druppel op zijn neus.

‘Nick, als jij nou eens een paar van die dekzeilen ging halen die we hebben zien liggen in...’

Brian zakt op zijn knieën, leunt naar voren en spuugt een krachtige straal braaksel over de vloer. De dampende vloed kakikleurige gal stroomt over de tegels en vermengt zich met de bloedsporen van de gevallen doden.

Met brandende tranen in zijn ogen stort Brian vier dagen zielenpijn over de vloer uit.

Philip Blake, die de adrenaline nog door zijn lijf voelt gieren, slaakt een gespannen zucht. Hij maakt geen aanstalten om naar zijn broer te lopen, maar blijft gewoon staan, legt zijn bloedige bijl weg en rolt met zijn ogen. Het is een wonder dat Philip geen groef in zijn oogkassen heeft gesleten, zo vaak heeft zijn broer hem ertoe aangezet met zijn ogen te rollen, maar wat moet Philip anders? Die arme donder is familie, en familie is familie... zeker in extreme tijden als deze.

De gelijkenis is onmiskenbaar – dáár kan Philip niets aan veranderen. De lange, rijzige, pezige Philip Blake, die de spierbundels heeft van een arbeider, heeft dezelfde donkere huid als zijn broer, dezelfde donkere, amandelvormige ogen en het koolzwarte haar van hun moeder van Mexicaanse afkomst. De meisjesnaam van mama Rose was Garcia, en de kinderen hebben haar trekken geërfd,

niet die van hun vader, een grote, grove alcoholist van Schots-Ierse afkomst die Ed Blake heette. Maar Philip, die drie jaar jonger is dan Brian, heeft alle spieren gekregen.

Daar staat hij nu, ruim een meter tachtig lang in zijn verschooten jeans, werkschoenen en lichtblauwe overhemd, met zijn Fu Manchu-snor en bajestatoeages van een motorduivel; en hij staat op het punt zijn imposante gestalte naar zijn kokhalzende broer te verplaatsen, en misschien iets hardvochtigs te zeggen, maar dan hoort hij iets wat hem niet aanstaat aan de andere kant van de hal.

Bobby Marsh, een oude schoolkameraad van Philip, staat bij de trap een bijblad aan zijn XXL-spijkerbroek af te veggen. De gezette tweeëndertigjarige gesjeesde student met zijn lange, vettige bruine haar in een rattenstaartje is niet echt ziekelijk dik, maar duidelijk te zwaar, beslist het soort jongen dat zijn klasgenoten van Burke County High voor vetklep zouden uitmaken. Hij kijkt nerveus, gespannen, buikbeverig giechelend naar de kotsende Brian Blake. Het is een kleurloos, hol giechelen – een soort tic die Bobby niet lijkt te kunnen bedwingen.

Het nerveuze gegiechel is drie dagen eerder begonnen, toen een van de eerste ondoden bij een tankstation in de buurt van de luchthaven van Augusta uit de garage kwam stommelen. Er plakte een slinger wc-papier aan de hak van de monteur in zijn met bloed doorweekte overall, en het ding had geprobeerd zich te goed te doen aan Bobby's dikke nek, maar Philip had ingegrepen en het een klap met een koevoet verkocht.

De ontdekking van die dag – dat een harde tik op het hoofd volstaat – had tot meer zenuwachtig gegrinnik van Bobby geleid – het moest een afweermecanisme zijn – gecombineerd met veel nerveus geklets over dat het 'iets in het water' moest zijn, 'man, zoiets als de pest, verdomme', maar Philip had toen geen verklaringen willen horen voor deze puinzooi en dat wil hij nu al helemaal niet.

‘Hé!’ roept Philip naar de gezette man. ‘Vind je het soms nog steeds grappig?’

Bobby’s gegiechel sterft weg.

Vanaf de andere kant van de hal, bij een raam met uitzicht op de donkere vlakte van de achtertuin, die momenteel in het duister is gehuld, kijkt een vierde man opgelaten toe. Nick Parsons, ook een vriend uit Philips onhandelbare jeugd, is een compacte, slanke dertiger met het kakkerige uiterlijk en korte haar van de eeuwige sportjongen. Als de enige gelovige van het stel heeft hij er het langst over gedaan om te wennen aan het idee dingen te vernietigen die ooit menselijk waren. Nu zijn zijn kakibroek en sportschoenen bespikkeld met bloed en kijkt hij met ogen waarin het trauma brandt hoe Philip naar Bobby loopt.

‘Sorry, man,’ mompelt Bobby.

‘Mijn dochter zit daarbinnen,’ zegt Philip, die nu neus aan neus staat met Marsh. Razernij, paniek en gekwetstheid kunnen van het ene moment op het andere oplaaien bij de licht ontvlambare Philip Blake.

Bobby kijkt naar de vloer, die glibberig is van het bloed. ‘Sorry, sorry.’

‘Ga die dekzeilen halen, Bobby.’

Twee meter verderop loost Brian Blake, nog steeds op handen en knieën, het laatste restje van zijn maaginhoud, maar blijft kokhalzen.

Philip loopt naar zijn oudere broer en knielt naast hem. ‘Gooi het er maar uit.’

‘Ik, eh...’ krast Brian, die snotterend probeert een gedachte af te maken.

Philip legt zacht een grote, groezelige, eeltige hand op de gekromde schouders van zijn broer. ‘Toe maar, broertje... gooi het er maar uit.’

‘Het sp... spijt me.’

‘Hoeft niet.’

Brian vermant zich en haalt een hand langs zijn mond. ‘D-denk je dat je ze allemaal hebt?’

‘Ja.’

‘Zeker weten?’

‘Ja.’

‘Heb je... overal gezocht? In de kelder en alles?’

‘Reken maar. In alle slaapkamers... en zelfs op zolder. De laatste kwam uit zijn schuilplaats bij het horen van die rothoest van jou, hard genoeg om de doden tot leven te wekken. Een tienermeisje. Ze probeerde haar tanden in een van Bobby’s onderkinnen te zetten.’

Brian slikt pijnlijk met zijn rauwe keel. ‘Die mensen... die... woonden hier.’

Philip zucht. ‘Nu niet meer.’

Brian kijkt om zich heen en dan omhoog, naar zijn broer. Zijn gezicht is nat van de tranen. ‘Maar het was, zeg maar, een... gezin.’

Philip knikt, maar zegt niets. Hij heeft zin om zijn schouders op te halen naar zijn broer – *en wat dan nog* – maar blijft knikken. Hij denkt niet aan het verzombificeerde gezin dat hij daarnet van kant heeft gemaakt, of aan de implicaties van het geestvernuwende bloedbad dat hij eerder in de afgelopen drie dagen al heeft aangericht – hij heeft voormalige voetbalmoeders, postbodes en pompstationbediendes afgeslacht. De vorige dag had Brian een onzinnige intellectuele redenatie opgezet over het verschil tussen ethiek en gedragscode in deze situatie: de ethiek veroordeelt moord, altijd, maar volgens de gedragscode, die er subtiel van afwijkt, mag je doden, al is het alleen uit noodweer. Alleen ziet Philip wat zij doen niet als moord. Je kunt iets wat al dood is niet nog eens vermoorden. Wat je doet, is het vertrappen, als een insect, en verdergaan, en eens ophouden met al dat gepieker.

Op dit moment denkt Philip zelfs niet aan de volgende stap van zijn zootje ongeregeld – waar hij waarschijnlijk in zijn eentje over zal beslissen (hij is de officieuze leider van het stel geworden, en dat kan hij maar beter accepteren). Op dit moment heeft Philip Blake maar één doel voor ogen: sinds het begin van deze nachtmerrie, nog geen tweeënzeventig uur geleden, toen de doden begonnen over te gaan – om redenen die nog niemand heeft kunnen achterhalen – kan Philip Blake alleen nog maar aan Penny denken, en hoe hij haar kan beschermen. Daarom is hij twee dagen geleden als een speer vertrokken uit Waynesboro, zijn geboortestad.

De kleine boerengemeenschap aan de oostgrens van Midden-Georgia was snel naar de verdoemenis gegaan toen de mensen begonnen te sterven en terug te komen, maar Penny's veiligheid had uiteindelijk de doorslag gegeven bij Philips besluit het nest te verlaten. Omwille van Penny had hij de hulp van zijn oude schoolkameraden ingeroepen, en omwille van Penny was hij op weg gegaan naar Atlanta, waar volgens de nieuwsberichten vluchtelingencentra werden opgezet. Het ging allemaal om Penny. Penny is het enige wat Philip Blake nog heeft. Ze is het enige wat hem op de been houdt – de enige balsem voor zijn gewonde ziel.

Philip voelde lang voor de uitbraak van de onverklaarbare epidemie in slapeloze nachten al een steek van gemis in zijn hart om drie uur 's nachts. Het exacte tijdstip van overlijden van zijn vrouw – ongelooflijk dat het al bijna vier jaar geleden is – op een snelweg ten zuiden van Athens. Sarah was op bezoek geweest bij een vroegere studievriendin, en ze had gedronken, en ze had de macht over het stuur verloren op een kronkelende weg, glad van de regen, in Wilkes County.

Vanaf het moment dat hij het lichaam had geïdentificeerd wist Philip dat hij nooit meer de oude zou zijn. Hij zag er niet tegen op te doen wat hij moest doen – een baan erbij nemen om Penny te

kleden, te voeden en te verzorgen – maar hij zou nooit meer de oude worden. Misschien gebeurde dit allemaal daarom. Een geintje van God. Wanneer de sprinkhanen komen en de rivier rood kleurt van het bloed, krijgt degene die het meest te verliezen heeft de leiding over de meute.

‘Het doet er niet toe wie ze waren,’ zegt Philip uiteindelijk tegen zijn broer. ‘Of wát ze waren.’

‘Nee... Je zult wel gelijk hebben.’ Brian is er inmiddels in geslaagd zich op te richten en zit nu in de kleermakerszit diep en piepend te ademen. Hij kijkt naar Bobby en Nick, die grote dekzeilen uitrollen en vuilniszakken open schudden. Vervolgens rollen ze de nog druipende lijken in de dekzeilen.

‘Het enige wat ertoe doet, is dat we het gevaar hier hebben uitgeroeid,’ zegt Philip. ‘We kunnen hier vannacht blijven en als we morgenochtend benzine kunnen scoren, halen we Atlanta nog.’

‘Toch snap ik het niet,’ prevelt Brian, die van het ene lijk naar het andere kijkt.

‘Waar heb je het over?’

‘Kijk dan.’

‘Hoezo?’ Philip kijkt over zijn schouder naar de gruwelijke resten van de moeder die in een dekzeil worden gerold. ‘Wat is er?’

‘Het is alleen het gezin.’

‘Nou en?’

Brian kucht in zijn mouw en veegt zijn mond af. ‘Wat ik bedoel, is... we hebben de moeder, de vader, de vier kinderen... en dat is alles.’

‘Ja, en wat dan nog?’

Brian kijkt op naar Philip. ‘Hoe kan zoiets in vredesnaam gebeuren? Zijn ze allemaal... *samen overgegaan*? Is er eentje gebeten en heeft die het mee naar huis genomen?’

Philip denkt er even over na – tenslotte probeert hij ook nog

steeds uit te knobbelen wat er precies aan de hand is, hoe deze waanzin in elkaar steekt – maar dan is hij het zat en zegt: ‘Kom op, van je luie kont, helpen.’

Het kost ze ongeveer een uur om schoon te maken. Penny blijft gedurende het hele proces in de kast. Philip brengt haar een knuffeldier uit een van de kinderkamers en zegt dat ze bijna weer tevoorschijn mag komen. Brian dweilt hoestend het bloed op terwijl de andere drie de in zeilen verpakte lijken – twee grote bundels en vier kleinere – door de schuifdeuren naar de tuin en over het grote cederhouten terras slepen.

De lucht boven hen is zo helder en koud als een zwarte oceaan, deze nacht tegen het eind van september, en een overvloed aan sterren hoont de mannen met hun onaangedane, vrolijke geflonker. De adem van de drie vormt pluimpjes in het donker terwijl ze de bundels over de met dauw berijpte planken slepen. Ze hebben alle drie een pikhouweel in hun riem. Philip heeft een pistool in zijn broeksband gestoken, op zijn rug. Het is een oude Ruger .22 die hij jaren geleden op een vlooienmarkt heeft gekocht, maar niemand wil de doden nu wekken met de blaf van een schot. Ze horen de ver-raderlijke geluiden van wandelende doden op de wind – vervormd gekreun, sloffende voetstappen – van ergens uit het donker van de buurthuinen.

Het is een ongebruikelijk koude vroege herfst in Georgia, en vannacht zou het kwik tot rond de vier graden zakken. Dat werd tenminste beweerd op de plaatselijke radiozender voordat die in een vlag ruis verdween. Tot nu toe hebben Philip en zijn groep tv, radio en internet bijgehouden via Brians BlackBerry.

Gedurende de algehele chaos is het nieuws de mensen blijven verzekeren dat alles dik in orde was – uw betrouwbare overheid heeft de situatie onder controle – en dat dit kinkje binnen een paar

uur uit de kabel zou worden gehaald. Via de radio worden de burgers herhaaldelijk gewaarschuwd binnen te blijven, zich niet in dunbevolkte gebieden te wagen, hun handen regelmatig te wassen, alleen water uit flessen te drinken en bla, bla, bla.

Niemand weet iets, natuurlijk. En het meest onheilspellende teken van allemaal is misschien wel het uitvallen van steeds meer zenders. Gelukkig hebben de benzinestations nog benzine, zijn de supermarkten nog goed bevoorraad en lijken het elektriciteitsnet, de stoplichten, politiezenders en alle andere infrastructurele parafernalia van de beschaving nog te functioneren.

Philip is bang dat een stroomuitval het gevaar ondenkbaar veel groter zal maken.

'Laten we ze in de containers achter de garage gooien,' zegt Philip zo zacht dat hij bijna fluistert terwijl hij twee zeildoeken bundels naar de houten schutting naast de driedubbele garage sleept. Hij wil het snel en stil doen. Hij wil geen zombies aantrekken. Geen vuur, geen plotselinge geluiden en geen schoten, als het aan hem ligt.

Achter de twee meter hoge schutting van cederhout loopt een grindpad waarop alle ruime garages in de achtertuinen uitkomen. Nick sleept zijn last naar het hek, een massieve plaat van cederhouten planken met een smeedijzeren klink. Hij laat de bundels vallen en maakt het hek open.

Aan de andere kant wordt hij opgewacht door een rechtopstaand lijk.

'Kijk uit, man!' roept Bobby Marsh.

'Kop dicht, verdomme,' fluistert Philip, die naar de pikhouweel aan zijn riem tast en al halverwege het hek is.

Nick deinst achteruit.

De zombie duikt met malende kaken op hem af en bijt op een haar na in zijn linkerborstspier met een geel kunstgebit dat machteloos dichtklapt, als het klikken van castagnetten – en Nick ziet

bij het licht van de maan, dat de melkwitte, met staar bedekte ogen van de zombie laat glanzen, dat het een man op leeftijd is in een gehavende Izod-trui, een golfbroek en dure schoenen met noppen: iemands opa.

Nick krijgt het ding goed te zien voordat hij achterwaarts over zijn eigen voeten struikelt en op zijn kont op het weelderige tapijt van veldbeemdgras valt. Net als de dode golfer door het hek het gazon op zwalkt, beschrijft roestig staal een boog door de lucht.

De goede kant van Philips pikhouweel landt midden op het hoofd van het monster, splijt de kokosnootachtige bast van de schedel van de oude man, doorboort het dikke, vezelige hersenvlies en dringt zich in de drilpudding van de pariëtaalkwab. Het maakt een geluid als van een knappende stengel bleekselderij en er vliegt een klodder donkere prut de lucht in. De insectachtige geestdrift op het gezicht van de grootvader verstart, als een tekenfilm die in een projector blijft steken.

De zombie zakt in elkaar met het gebrek aan elegantie van een lege waszak.

Philip loopt naar de pikhouweel, die nog diep in de schedel zit, en hij bukt zich. Hij rukt aan de steel. De punt zit vast. 'Doe dat klotehék dicht, nu, dicht dat hek, en stilletjes, verdomme,' fluistert Philip, en hij stampt met zijn linker Chippewa-werkschoen met stalen neus op de gebarsten schedel van het kadaver.

De beide andere mannen bewegen als in een soort gesynchroniseerde dans. Bobby laat zijn last snel vallen en rent naar het hek, terwijl Nick moeizaam overeind komt en verdoofd van afgrijzen achteruitdeinst. Bobby trekt gehaast de smeedijzeren schuif dicht. Het maakt een hol, hard, metalig ratelend geluid dat over de donkere gazons weerkaatst.

Philip slaagt er eindelijk in de pikhouweel uit de koppige rotsmassa van de zombieschedel te wrikken – het klinkt zacht en dras-

sig – en net als hij zich panisch omdraait naar wat er over is van de familie, hoort hij een vreemd, onverwacht geluid uit het huis komen.

Hij kijkt op naar de achtergevel, het felle licht dat door de ruiten valt.

Brian staat in silhouet afgetekend achter de schuifdeur. Hij tikt tegen het glas en gebaart naar Philip en de anderen dat ze terug moeten komen, nu meteen. De spanning straalt van zijn gezicht af. Het heeft niets te maken met de dode golfer – Philip voelt het – er is iets mis.

O, god, alsjeblijft, laat het niets met Penny te maken hebben.

Philip laat zijn pikhouweel vallen en schiet over het gazon.

‘Hoe moet het met de lijken?’ roept Bobby Marsh hem na.

‘Laat maar liggen!’ roept Philip, die over de treden van het terras springt en naar de schuifdeuren rent.

Brian staat te wachten, met de schuifdeur op een kier. ‘Ik moet je wat laten zien, man,’ zegt hij.

‘Wat dan? Is er iets met Penny? Ze heeft toch niets?’ Philip stapt hijgend naar binnen. Bobby en Nick lopen over het terras en glippen eveneens de warmte van het huis in.

‘Met Penny gaat het goed,’ zegt Brian. Hij heeft een ingelijste foto in zijn hand. ‘Prima. Ze zegt dat ze best nog even in de kast wil blijven.’

‘Jesusmina, Brian, schiet op!’ Philip, die nog op adem moet komen, balt zijn vuisten.

‘Ik moet je iets laten zien. Wil je hier vannacht blijven?’ Brian draait zich om naar de glazen schuifdeur. ‘Luister. Het gezin is hier samen gestorven, toch? Alle zes? Zes?’

Philip veegt het zweet van zijn gezicht. ‘Vertel op, man.’

‘Moet je horen. Op de een of andere manier zijn ze allemaal samen overgegaan. Als gezin, toch?’ Brian kucht en wijst naar de zes

bundels bij de garage. 'Er liggen er zes daar op het gras. Kijk maar. Pa en moe en vier kinderen.'

'En wat dan nóg?'

Brian houdt de foto in de lijst op, het portret van het gezin in betere tijden. Ze glimlachen allemaal verlegen en hebben hun gesteven zondagse kleren aan. 'Deze vond ik op de piano,' zegt hij.

'En...?'

Brian wijst naar het jongste kind op de foto, een jongen van elf, twaalf jaar oud in een donkerblauw pak, met een blonde pony en een geforceerde glimlach.

Brian kijkt zijn broer aan en zegt heel ernstig: 'Op de foto zijn het er zeven.'

2

Het elegante huis dat Philip heeft uitgekozen voor hun verlengde pitstop staat in een nauwgezet onderhouden zijstraat diep in het met bomen afgezette labyrint van een omheinde enclave die bekendstaat als Wiltshire Estates.

De wijk, aan een afslag van Highway 278, op een kilometer of dertig van Atlanta, beslaat een gebied van tweeënhalfduizend hectare in een beschermd bosgebied met dicht op elkaar staande moerasdennen en reusachtige oude eiken. De zuidelijke grens wordt gevormd door de uitgestrekte glooiende heuvels van een golfbaan met zesendertig holes, ontworpen door Fuzzy Zoeller.

In de gratis brochure die Brian Blake eerder die avond op de vloer van een verlaten bewakerspost heeft gevonden staat een bloemrijk verkooppraatje dat de woonwijk laat klinken als de natte droom van Martha Stewart: *Wiltshire Estates biedt een met onderscheidingen bekroonde manier van leven met voorzieningen van we-*

reldklasse... tot 'Beste van het Beste' uitgeroepen door GOLF Magazine Living... ook de thuisbasis van het Triple-A vijfsterren Shady Oaks Plantation Wellness- en Beautycentrum... dag en nacht bewakings-surveillance... woningen van \$ 475.000 tot meer dan 1 miljoen.

Blakes groep was die dag tegen zonsondergang op de decoratieve omheining gestuit – op weg naar de opvangcentra in Atlanta – allemaal op elkaar gepropt in Philips roestbak van een Chevy Suburban. In het schijnsel van de koplampen zagen ze de smeedijzeren, met ornamenten bekroonde spijlen en erboven de grote boog met de naam 'Wiltshire' in gehamerd metaal, en ze waren uitgestapt om op onderzoek uit te gaan.

Philip dacht dat ze er een snelle tussenstop zouden kunnen maken, even uitrusten en misschien proviand zoeken voordat ze aan het laatste stuk van de rit naar Atlanta begonnen. Misschien zouden ze anderen vinden zoals zij, andere levende zielen, mogelijk een paar barmhartige Samaritanen die hen een handje zouden willen helpen, maar toen de vijf uitgeputte, hongerige, opgefokte en verdwaasde reizigers een eerste rondje reden door de kronkelende straten van Wiltshire, in het snel invallende duister, beseften ze dat de wijk voor het grootste deel *dood* was.

Nergens brandde licht achter een raam. Er stonden nog maar heel weinig auto's op de opritten en langs de stoepen. Een onbeheerde brandkraan op een hoek joeg een schuimige straal water over een gazon. Op een andere hoek stond een verlaten BMW, de gehavende voorkant om een telefoonpaal gefrommeld, het verwrongen portier aan de passagierskant wijd open. Kennelijk waren hier mensen gehaast vertrokken.

De belangrijkste reden voor hun vertrek school in de verre schaduwen op de golfbaan, in de greppels achter de wijk en zelfs hier en daar in de goedverlichte straten. Zombies zwalkten doelloos rond,

als de spookachtige resten van hun vroegere zelf, met slappe, gapende monden waaruit een roestig gekreun ontsnapte dat Philip maar al te goed kon horen, ook door de dichte ramen van de Suburban, terwijl hij door de doolhof van brede, recent geplaveide straten reed.

De pandemie of de straf van God – of waar het ook maar door kwam – moest Wiltshire Estates hard en snel hebben getroffen. De meeste ondoden leken zich op het gras en de paden van de golfbaan op te houden. Er moest daar iets gebeurd zijn wat het proces had versneld. Misschien zijn de meeste golfers oud en sloom. Misschien vinden de ondoden ze lekker. Wie zal het zeggen? Maar het is duidelijk, ook van honderden meters afstand – tussen bomen door gezien, of over schuttingen heen – dat er zich tientallen, misschien wel honderden ondoden hebben verzameld in het enorme complex van clubhuizen, fairways, bruggetjes en bunkers.

In het avondlijke donker lijken ze op bijen die loom rond een korf zwermen.

Het is een verontrustende aanblik, maar op de een of andere manier heeft het verschijnsel de aangrenzende wijk met zijn eindeloze circuit van doodlopende weggetjes en slingerende lanen betrekkelijk ongemoeid gelaten. En hoe langer Philip en zijn verwonderde passagiers rondrijden, hoe meer ze gaan verlangen naar iets van die bekroonde manier van leven, even maar, net lang genoeg om bij te tanken en op te laden.

Ze dachten dat ze hier misschien zouden kunnen overnachten, de volgende ochtend fris beginnen.

Ze kozen het grote, statige huis aan het eind van Green Briar Lane omdat het ver genoeg bij de golfbaan vandaan leek te staan om de aandacht van de zwerm te ontlopen. Het had een grote tuin met een onbelemmerd uitzicht en een hoge, degelijke omheining. Het leek ook leeg te staan, maar toen ze de Suburban behoedzaam

achteruit over het gras naar een zijdeur manoeuvreerden – en hem onafgesloten lieten staan, met de sleutel in het contact – en een voor een door een raam glipten, was het huis vrijwel onmiddellijk gaan kraken. De eerste geluiden kwamen van de bovenverdieping, en toen had Philip Nick teruggestuurd naar de Suburban om de verzameling bijlen uit de kofferbak te pakken.

‘Ik zeg toch dat we ze allemaal hebben?’ zegt Philip in een poging zijn broer te kalmeren, die aan de andere kant van de keuken in de ontbijthoek zit.

Brian kijkt alleen maar naar zijn kom zompige ontbijtvlokken en zegt niets. Er staat ook een fles hoestsiroop op de tafel, waarvan Brian al een kwart naar binnen heeft geklokt.

Penny zit naast hem, ook met een kom Cap’n Crunch voor zich. Naast de kom staat een pluchen pinguïn ter grootte van een peer, en zo nu en dan houdt Penny haar lepel bij de snavel van het beest, alsof ze samen met het ding ontbijt.

‘We hebben het huis van onder tot boven uitgekamd,’ vervolgt Philip, die het ene keukenkastje na het andere opentrekt. De keuken is een hoorn des overvloeds, tot de rand toe gevuld met proviand en luxeartikelen voor de welgestelden: uitgelezen soorten koffie, staafmixers, kristallen glazen, wijnrekken, handgemaakte soorten pasta, bijzondere jams en geleien, alle denkbare kruiden en specerijen, dure sterkedrank en de gekste kookhulpjes. Het enorme Viking-fornuis is onberispelijk schoon en de gigantische Sub-Zero-koelkast puilt uit van de duurste soorten vlees, fruit, broodbeleg, zuivel en kleine witte doosjes van de afhaalchinees vol nog eetbare klietjes. ‘Misschien was hij naar familie of zo,’ vervolgt Philip, die een mooie single malt whisky op een plank ziet staan. ‘Misschien logeerde hij bij zijn opa en oma, of bij een vriendje, weet ik veel.’

‘God zal me kraken, moet je dit zien!’ roept Bobby Marsh uit.